

ת"פ (ירושלים) 29067-03-24 - מדינת ישראל נ' יוסף סיאם

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 29067-03-24 מדינת ישראל נ'
סיאם(עציר)

לפני כבוד השופט מרדכי כדורי

בעניין:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד ליזו וולפוס, אלונה דרורי
מפרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)
המאשימה

נגד

יוסף סיאם (עציר)
ע"י ב"כ עוה"ד עטאף פרחא
הנאשם

גזר דין

הרקע:

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו שניתנה במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של **חבלה בכוונה מחמירה**, לפי סעיף 329(א)(2) בחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לעונש.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 28/2/2024 בשעה 15:46 לערך, הנאשם עמד על גג בניין בן שתי קומות (להלן: "**גג הבניין**") ברחוב מעלות עיר דוד בירושלים והשקיף לעבר הרחוב הסמוך. באותה עת, עברה במקום **ש' מ'** (להלן: "**המתלוננת**"), אשר הלכה בגפה על המדרכה בעודה משוחחת בטלפון.

3. הנאשם הבחין במתלוננת מתקרבת אל מתחת למיקומו על הגג, הרים חתיכת רעף שהיתה מצויה בגג הבניין באורך של 10 ס"מ, ברוחב של 8.7 ס"מ ובמשקל של 138.46 גרם, ויידה אותה בעוצמה לעבר המתלוננת מגובה של כארבעה מטרים, מתוך כוונה לחבול בה חבלה חמורה.

4. הרעף פגע בידה השמאלית של המתלוננת, שבאותה עת אחזה בטלפון הנייד בסמוך לראשה. מהדף הפגיעה, ידה של המתלוננת והטלפון הנייד בו אחזה בסמוך לאזנה פגעו ברקתה השמאלית. המתלוננת, שהסתובבה על מנת לאתר את האדם שיידה את הרעף לעברה, הבחינה בנאשם מחייך לעברה.

5. כתוצאה מהפגיעה, המתלוננת דיממה בידה השמאלית באזור שמתחת לאמה, ונוצרה אדמומיות בידה השמאלית.

תסקיר שירות המבחן:

6. בתסקיר ששירות המבחן ערך בעניינו של הנאשם פורטו נסיבותיו האישיות, המשפחתיות, הנורמטיביות והכלכליות. על פי האמור בתסקיר, הנאשם בן 22, רווק, שעד למעצרו התגורר בגפו בירושלים ועבד בהתקנת אלומיניום. הנאשם תיאר בפני שירות המבחן כי נשר מלימודיו לאחר 10 שנות לימוד, כאשר בגיל 12 הוצא מביתו לפנימייה על רקע גירושי הוריו, אז החל להשתמש בסמים ובהמשך פיתח התמכרות לחומרים ממכרים כאלכוהול וסמי רחוב. שירות המבחן התרשם כי הנאשם נחשף מילדותו למצוקה כלכלית, חוסר יציבות, מעברים, היעדר ביטחון בסיסי וחסכים רגשיים שלא קיבלו מענה והכלה.

7. הנאשם שיתף את שירות המבחן כי לפני שלוש שנים שהה במסגרת גמילה וכשנה לאחר מכן חזר לצרוך קנאביס. לדבריו, הוא משלם מחיר כבד בשל שימושו בחומרים משני תודעה, בכך שהוא מתנהג בצורה תוקפנית ולא מצליח להפסיק. לטענתו, במסגרת מעצרו הצליח להיגמל, הוא אינו מעוניין לחזור להשתמש בחומרים אלו, ומעוניין להיכנס להליך גמילה בקהילה סגורה בשפה הערבית.

8. אשר לביצוע העבירה הנאשם טען כי רכש מחבר סם מרגיע, מבלי שידע באיזה סם מדובר. לאחר שצרף את הסם, הוא החל להזות ולא הצליח להשתלט על עצמו. לדבריו, הוא לא זוכר את מעשיו, אלא שמע עליהם למחרת היום, לאחר שהשפעת הסם החלה להתפוגג והוא החל לחזור לעצמו. הנאשם אמר לקצינת המבחן, כי הוא מצטער על הפגיעה במתלוננת ועל הצער שהסב לה. ברם, הנאשם התקשה להבין את חומרת הפגיעה בנפגעת ושיתף את שירות המבחן בעיקר בפגיעה שהוא חווה מהשימוש בסם ובמחיר ששילם בעקבות האירוע. כמו כן, הנאשם התקשה לייחס לעצמו התנהלות פוגענית ושליטת, ונטה להשליך את האחריות על הסם שהשפיע עליו ועל מי שמכר לו אותו.

9. כגורמי סיכון מנה שירות המבחן את: קשייו של הנאשם בוויסות דחפים ובמתן אמון בגורמי טיפול; נטייתו להתמודד עם קשייו בכוחות עצמו; דיווחיו על התנהגות אלימה וקשיי ויסות לאורך שנים ובעקבות צריכת חומרים ממכרים על ידו, כולל סמי רחוב טרם מעצרו; קשייו

בסיטואציות מאיימות להציב גבולות להתנהגותו ולבחון את תוצאות והשלכות מעשיו על האחר ועל חייו. כגורמי סיכוי נמנו: העובדה כי זוהי מעורבותו הראשונה בפלילים, והתובנה שמבטא אשר לפגיעה שהוא מסב לו ולסביבה ובנוגע לבעייתיות בהתנהלותו כשהוא נמצא תחת השפעת חומרים ממכרים. להערכת שירות המבחן, רמת הסיכון להישנות ביצוע עבירות נוספות בעתיד מצד הנאשם גבוהה.

10. בהתייחס לבקשתו של הנאשם לקבל טיפול בהתמכרות ציין שירות המבחן, כי לאור הנתונים שנאספו עד כה הוא מתקשה להעריך את יכולתו להשתלב בטיפול מחוץ לכותלי הכלא.

11. לאור כל האמור המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם ענישה מוחשית של מאסר בפועל.

הראיות לעונש:

12. נפגעת העבירה הגישה הצהרה מטעמה, בה פירטה כי מאז הפגיעה היא סובלת מהתקפי חרדה המקשים על תפקודה, מתקשה לישון, דרוכה כל העת בשל חשש מפגיעה לא צפויה, בוכה, ממעטת לצאת מהבית ואוסרת גם על ילדיה לצאת. עד כה, כך פירטה, לא עלה בידה למצוא פתרון למצבה, על אף שהסתייעה לצורך זה באנשי מקצוע.

13. המאשימה הציגה תצלום של חתיכת הרעף אותה הנאשם יידה לעבר המתלוננת.

14. ההגנה הגישה מספר מסמכים הנוגעים למצבו הנפשי ורמתו השכלית של הנאשם: תעודת חדר מיון מיום 7/3/2024 מהמרכז הירושלמי לבריאות הנפש; חוות דעת מיום 10/6/2024 מטעם הפסיכיאטר המחוזי, שהוגשה בתיק המעצר; הערכה פסיכודיאגנוסטית שערך ד"ר נאדר שחאדה, פסיכולוג קליני וחינוכי, בחודש ספטמבר 2013, לבקשת עובדת סוציאלית מלשכת הרווחה.

15. בחוות דעתו של הפסיכיאטר המחוזי צוין כי במהלך חודש נובמבר 2018 הנאשם אושפז בבית חולים פסיכיאטרי למשך כשלושה שבועות. ברם, הוא לא אובחן כחולה במחלת נפש ולא כמי שנתון במצב פסיכוטי. יתכן, כך צוין, כי הנאשם היה נתון במצבים פסיכוטיים קצרים על רקע שימוש בסמים. גם בבדיקה שנערכה לו בחדר המיון לאחר מעצרו לא התגלו סימנים פסיכוטיים, אלא להיותו נתון תחת השפעת סמים. כמו כן, במהלך בדיקתו לצורך עריכת חוות הדעת לא נמצאה עדות למצב פסיכוטי. למסקנתו של עורך חוות הדעת, הנאשם אחראי למעשיו וכשיר לעמוד לדין.

16. בהערכה הפסיכודיאגנוסטית פורטו תוצאות אבחון שנערך לנאשם, לפיהן: תפקודו השכלי הכללי נמוך משמעותית מהנורמה; אין פער משמעותי בין תפקודו השכלי-ביצועי הגבולי לבין תפקודו השכלי-מילולי הגבולי; קיימים פערים בולטים בתוך תפקודיו המילוליים ובתוך תפקודיו הביצועיים, המעידים על יכולת שכלית פוטנציאלית נורמלית ועל סימנים ללקויות למידה ביכולות המילוליות הגבוהות, בחשבון, בקשב ובריכוז. עורך חוות הדעת המליץ, בין היתר, על השמת הנאשם בפנימייה טיפולית, לאור מצבו הרגשי והאישיותי, ההפנמות הלא מיטביות של הוריו, קשייו לציית לסמכות וחששו מפגיעה פיזית.

תמצית טיעוני הצדדים לעונש:

טיעוני המאשימה:

17. המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם למעשיו של הנאשם נע בין ארבע שנות מאסר בפועל לבין שבע שנות מאסר בפועל, וביקשה להטיל עליו עונש מאסר בפועל למשך ארבע שנים.

18. בטיעוניה, המאשימה לא התעלמה מכך שהנאשם לא פעל בתחכום ולא לאחר תכנון מראש. המאשימה גם לא התעלמה מכך שהנזק שהנאשם גרם למתלוננת לא עומד ברף הגבוה. ברם, כך טענה, יש להביא בחשבון את הנזק העצום שעלול היה להיגרם למתלוננת אלמלא היתה משוחחת בטלפון, והרעף היה פוגע בראשה. עוד ציינה כי הנאשם התכוון לחבול חבלה חמורה במתלוננת, עוברת אורח שאין בינה לבינו היכרות מוקדמת, ללא כל סיבה, ובסופו של דבר עוד חיך לעברה.

19. בתמיכה לעמדתה אשר למתחם העונש ההולם הפנתה המאשימה, בין היתר, לגזר דין שניתן ע"י כב' השופט אברהם רובין בת"פ (מחוזי ירושלים) 51249-02-18 **מדינת ישראל נ' ראזם**, 28/1/2019 (להלן: "**עניין ראזם**"), בעניינו של נאשם שהורשע בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(1) בחוק העונשין. הנאשם, שהבחין במתלונן עושה את דרכו לביתו, טיפס על גג של בית ברחוב, נטל אבן גדולה שהייתה במקום ויידה אותה לעבר המתלונן ממרחק קצר ומגובה של כארבעה מטרים. האבן פגעה בראשו של המתלונן אשר נחבל בראשו ונפל ארצה. המתלונן, שלמרבה המזל חבש לראשו קסדה שהוסתרה תחת כובע מצחייה, נפצע פציעה שהוגדרה בכתב האישום כ"קלה בלבד" - חתך רוחבי באורך של שישה סנטימטר במרכז הגולגולת, שנתפר. נקבע כי מתחם העונש ההולם למעשה העבירה נע בין ארבע שנות מאסר בפועל לבין שבע שנות מאסר בפועל. יצוין כי ערעור שהגישה המדינה על גזר הדין נמחק, לאחר שהיא חזרה בה מערעורה (ע"פ 1959/19 **מדינת ישראל נ' ראזם**, 3/10/2019).

20. המאשימה זקפה לזכותו של הנאשם את גילו הצעיר, הודאתו בשלב מוקדם של ההליך, נסיבותיו האישיות שפורטו בתסקיר והחרטה והצער שהביע על מעשיו לפני קצינת המבחן. לחובתו זקפה את טענתו לפני שירות המבחן, כי עבר את העבירה כיוון שלא הצליח להשתלט על עצמו בעקבות כך שהחל להזות לאחר שצרך סמים. המאשימה הדגישה כי טענה זו סוטה מעובדות כתב האישום, בהן צוין כי התכוון לחבול במתלוננת חבלה חמורה.

טיעוני ההגנה:

21. ההגנה טענה כי מתחם העונש ההולם למעשיו של הנאשם נע בין תשעה חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות לבין 24 חודשי מאסר בפועל, וביקשה להסתפק בתקופת מעצרו של הנאשם, כעשרה חודשים.

22. הסנגור הדגיש בטיעונו כי עונשו של נאשם נגזר בהתאם למעשה העבירה שעבר, ולא לפי כותרת העבירה בה הורשע. במקרה זה, הגם שהנאשם הורשע בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, יש להביא בחשבון כי הסיבה שהביאה אותו לבצע את העבירה הייתה היותו נתון תחת השפעת סמים - קריז עקב הפסקת השימוש בסמים. בשל כך, ועל רקע נתוני הפסיכיאטריים והשכליים שפורטו במסמכים שהוגשו מטעם הנאשם כראיות לעונש, עולה ששיקול דעתו היה לקוי ביותר, מידת יכולתו להבין את אשר הוא עושה ולהימנע מהמעשה היתה נמוכה, והוא פעל בקרבה לסייג האחריות הפלילית.

23. הסנגור הוסיף ועמד על כך שהנאשם הורשע בעבירה של ניסיון לפגוע באדם; העבירה נעברה ללא תכנון מראש; הגם שהנזק שצפוי היה להיגרם כתוצאה ממעשה העבירה הוא גדול, הנזק שנגרם למתלוננת בפועל לא היה מהחמורים.

24. לעניין העונש המתאים לנאשם בתוך מתחם הענישה ביקש הסנגור לזקוף לטובתו של הנאשם את פרק הזמן הארוך בו הוא נתון במעצר, האחריות שקיבל על מעשיו עוד במהלך חקירתו במשטרה, שיתוף הפעולה שלו עם רשויות החוק, הודאתו בבית המשפט, נסיבות חייו הקשות - כפי שפורט בתסקיר שירות המבחן ובהערכה פסיכודיאגנוסטית שהוגשה מטעמו.

25. הנאשם בטיעונו ביטא הבנה לכך שעשה טעות ונכונות להתנצל לפני המתלוננת ולבקש את סליחתה. לדבריו, הוא לא יודע מה עבר עליו, מעולם לא תכנן לפגוע באישה ונכון לקבל כל עונש שייקבע.

דין ומסקנות:

מתחם העונש ההולם:

26. הפסיקה עמדה לא אחת על חומרתן של עבירות האלימות, ועל מגוון הערכים החברתיים הנפגעים כתוצאה מהן. מעשי אלימות בכלל, פוגעים בזכויותיו הבסיסיות של נפגע העבירה לשלמות גופו, לשלמות נפשו ולשלמותו, וגם בחברה בכללותה. כפי שקבעתי במקרה אחר:

"מעשי אלימות אינם אך מכוערים ומטרידים, אלא גם בעלי השלכות שליליות משמעותיות, מזיקות ורחבות טווח. אלימות גורמת לפגיעה בערכים מוגנים במספר מעגלים. במרכז נמצא, כמובן, הנפגע הישיר ממעשיו של העבריין האלים. ברם, גלי ההדף של מעשי האלימות ממשיכים ופוגעים בסביבה, במרחב הציבורי ובחברה בכללותה. ככל שעוצמת האלימות גוברת, ככל שחומרתה עולה וככל שעולה מספר הנפגעים הישירים ממנה, כך עולה מידת הפגיעה הנובעת ממנה, מתעצמות ההשלכות של גלי ההדף שהיא גורמת ומתרחב מעגל כלל הנפגעים ממנה. הנזק שנגרם לנפגע הישיר מעבירת האלימות גורם להטלת אימה על סביבתו, ולהגבלת צעדיו של מי שמצוי במרחב בו ננקטה האלימות - בין אם מדובר במרחב משפחתי, מקצועי, ציבורי או אחר. מעשי אלימות מציתים אנרכיה, פוגעים בשלום הציבור ומונעים ממנו לממש במלואם את זכויותיו הבסיסיות. כפועל יוצא מכך, האלימות מכרסמת ביסודותיה הבסיסיים ביותר של החברה."
(עפ"ג (מחוזי ירושלים) 72115-01-23 טורגמן נ' מדינת ישראל, פסקה 21, 28/6/2023)

27. באופן התואם את האמור נקבע, כי על בתי המשפט להימנע מגישה סלחנית כלפי עבירות אלימות חמורות, ולשלוח מסר מרתיע שלפיו העונש הראוי בגין עבירות אלו הוא מאסר בפועל מאחורי סורג ובריא (רע"פ 489/21 ביטאו נ' מדינת ישראל 26/1/2021).

28. כעולה מעובדות כתב האישום המתוקן וכמוסכם על הצדדים, הנאשם לא תכנן מראש לפגוע במתלוננת. הכוונה לחבול בה חבלה חמורה התגבשה במוחו כאשר הבחין במתלוננת כשהיא פוסעת לתומה על מדרכה במרחב הציבורי. או אז פעל מיידית, הרים את חתיכת הרעף ויידה אותה לעברה.

29. קשה להפריז במידת הסיכון שהנאשם יצר במעשיו. יידוי חפץ קשיח במשקל הקרוב ל-140 גרם מגובה של כארבעה מטרים לעבר אדם, עלול לגרום לו לפגיעה גופנית קשה, לנכות ואף למוות. למרבה המזל, חתיכת הרעף לא פגעה בראשה של המתלוננת, אלא בידה שאחזה בטלפון בסמוך לראשה. רק בשל כך, הסיכון שהנאשם יצר התממש באופן חלקי ומוגבל בלבד.

30. כפי שיפורט להלן, אין לקבל את טענות הנאשם בדבר הסיבות שהביאו אותו לבצע את העבירה, מידת יכולתו להבין את אשר הוא עושה ולהימנע ממנו, ובדבר קרבתו לסייג האחריות הפלילית, בשל כל אחד מהנימוקים הבאים:

א. טענותיו האמורות של הנאשם אינן מתיישבות עם הודאתו בעובדה שצוינה בכתב האישום המתוקן, לפיה יידה את הרעף לעבר המתלוננת **בכוונה לחבול בה חבלה חמורה**. עובדה זו מלמדת בבירור על כך שהנאשם הבין היטב את משמעות מעשיו, וביקש לגרום לתוצאה הנובעת מהם.

ב. על נאשם הטוען כי היה נתון להשפעת סמים במידה המקרבת אותו לסייג הפלילי, מוטל הנטל להוכיח את טענתו (השוו: ע"פ 2483/22 **מחאמיד נ' מדינת ישראל**, פסקה 32, 9/5/2023). הנאשם לא הוכיח זאת. ההפך הוא הנכון. כאמור, בחוות דעתו של הפסיכיאטר המחוזי נקבע כי הנאשם אחראי למעשיו. יתרה מכך, פורט כי הוא לא אובחן בעבר כחולה במחלת נפש וכי לא נמצא בעניינו כל סימן פסיכוטי. **יתכן**, כך צוין, כי **בעבר** היו מצבים פסיכוטיים קצרים **על רקע שימוש בסמים**. אשר למצבו הנפשי במועד ביצוע העבירה צוין בחוות הדעת, כי במועד בדיקתו במיון הנאשם היה נתון תחת השפעת סמים. הא ותו לא. אין אפוא רמז לכך, ובוודאי שלא הוכח, כי במועד האירוע היה הנאשם נתון במצב תודעתי שהגביל את יכולת הבנתו או את יכולת שליטתו במעשיו.

ג. היותו של אדם תחת השפעה של סמים בעת ביצוע עבירה, לאחר שנכנס מרצונו החופשי ומדעתו למצב שבו הוא מסכן את הציבור, לא מעמיד אותו בקרבה לסייג לאחריות פלילית, וגם לא משמש נסיבה מקלה אחרת. במיוחד נכון הדבר בעניינו של הנאשם, שדבריו לפני קצינת המבחן, לפיהם לאחר שהוא עושה שימוש בחומרים משני תודעה הוא מתנהג בצורה תוקפנית, מלמדים באופן ברור על כך שהוא מודע היטב לתוצאות הנובעות מצריכת סמים על ידו. בנסיבות אלה, גם אם הנאשם היה נתון תחת השפעת סמים במועד ביצוע העבירה, אין בכך כדי להפחית מחומרת מעשיו, ויתכן שאף יש בכך כדי לשמש נסיבה מחמירה (השוו: ע"פ 7701/14 **אל טייב נ' מדינת ישראל**, 16/5/2016; ע"פ 1464/21 **קפוסטין נ' מדינת ישראל**, 11/9/2022; ע"פ 1929/12 **מדינת ישראל נ' מחאמיד**, 24/4/2012; ע"פ 7874/13 **עמרו נ' מדינת ישראל**, 24/6/2014).

31. אשר למדיניות הענישה הנהוגה, יש להודות כי למעט גזר הדין שניתן בעניין ראזם, לא הוצגו על ידי הצדדים ולא אותרו פסקי דין בהם נדונו נסיבות דומות. כך, גזר דין נוסף אליו המאשימה הפנתה (תפ"ח (מחוזי חיפה) 25853-06-21 **מדינת ישראל נ' אגבאריה**, 8/12/2022), ניתן בתיק פשע חמור שנסיבותיו חמורות בהרבה, בו הנאשם הורשע, בין

היתר, בעבירות של מעשה טרור של חבלה בכוונה מחמירה ותקיפה הגורמת חבלה של ממש. לעומתה, ההגנה הפנתה לפסקי דין רבים, שמרביתם עוסקים בנאשמים שלא הורשעו בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה. אמנם, כפי שטען הסנגור, באותם מקרים מדובר היה במעשי עבירה שגרמו לנזקים קשים בהרבה מהנזקים שנגרמו למתלוננת. ברם, הנזק שנגרם בפועל אינו משמש שיקול בלעדי ואף לא שיקול עיקרי בקביעת עונשו של נאשם. כך נקבע באופן ברור על ידי המחוקק, אשר קבע לצדו של מעשה בכוונה להטיל באדם נכות או מום או לגרום לו חבלה חמורה, עונש מרבי של 20 שנות מאסר, גם אם מדובר בניסיון בלבד. בהתאם לכך נפסק:

"להבדיל מעבירת ניסיון רגילה (לפי סעיף 25 לחוק העונשין), שהיא אינה ביצוע מושלם של היסוד העובדתי של עבירה פלונית, סעיף 329(א)(2) לחוק קובע בעצמו כי עצם הניסיון לפגוע באדם באמצעים המצוינים בסעיף מהווה עבירה מושלמת. זאת, ללא צורך בתוצאת פגיעה או בנזק. העונש המירבי בגין עצם ניסיון זה הוא 20 שנה - בדומה ליתר הסעיפים הקטנים של הוראת סעיף 329 (א) לחוק. משכך, העובדה שהמעשה האסור הוא עצם הניסיון אינה כשלעצמה שיקול מחייב לקולה."
(ע"פ 7528/13 אלאטראש נ' מדינת ישראל, פסקה 5, 26/5/2014)

32. לשם שלמות התמונה יצוין כי פסק דין נוסף אליו ההגנה הפנתה (ע"פ 1964/14 **שימשילשווילי נ' מדינת ישראל**, 6/7/2014) אמנם דן בערעור שהגיש נאשם שהורשע בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, אולם נסיבות ביצוע העבירה שונות בתכלית מאשר במקרה שלפניי. כפי שפורט בפסק הדין, מדובר היה בנסיבות לא שגרתיות, בעימות שלא היה פרי יוזמתו של הנאשם ובנסיבות בהן התקיימו חלק מתנאי ההגנה העצמית והתקיימה קרבה לסייג לאחריות פלילית.

33. בגזר הדין שניתן בעניין ראזם בחן בית המשפט שורה של פסקי דין אליהם הפנתה ההגנה, ובהם הוטלו על נאשמים שהורשעו בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה עונשים קלים יחסית, שנעו בין 15 חודשי מאסר בפועל לבין 18 חודשי מאסר בפועל (ע"פ 10357/06 **אבו דיב נ' מדינת ישראל**, 6/8/2007; ע"פ 5956/13 **מדינת ישראל נ' אבו ניג'מה**, 28/11/2013; ע"פ 6980/15 **אבו ג'ומעה נ' מדינת ישראל**, 18/4/2016; ע"פ 10423/07 **מדינת ישראל נ' סיטרין**, 11/6/2008). נקבע, כי כל גזרי הדין האמורים נבדלים לקולה מהנסיבות שנדונו בעניין ראזם, בו פוטנציאל הנזק היה קיצוני והנאשם פעל לאחר תכנון מוקדם. במקרה דנן פוטנציאל הנזק לא נפל בחומרתו מאשר בעניין ראזם, אולם הנאשם לא פעל לאחר תכנון מוקדם. בנוסף, החבלה שנגרמה לנפגע העבירה בעניין ראזם - חתך באורך של שישה סנטימטר במרכז הגולגולת שהצריך תפירה, חמור במידה ניכרת מהנזק שנגרם למתלוננת במקרה דנן. ואכן, בעניין ראזם הנאשם

הורשע בעבירה לפי סעיף 329(א)(1) בחוק העונשין, שעניינו גרם פגיעה בפועל, בעוד במקרה דנן הנאשם הורשע בעבירה לפי סעיף 329(א)(2) בחוק העונשין, שעניינו ניסיון לפגיעה באדם.

34. לאור כל האמור, בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בהם, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ובמדיניות הענישה הנהוגה, נראה לי כי מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שהנאשם עבר נע בין שלוש שנות מאסר בפועל לבין חמש שנות מאסר בפועל.

העונש המתאים לנאשם:

35. לצורך קביעת העונש המתאים לנאשם בתוך מתחם הענישה יש להביא בחשבון, לטובתו של הנאשם, את הודאתו, אשר ניתנה בשלב מוקדם מאוד של ההליך, עוד במסגרת הדין המקדמי. יש בכך כדי לתמוך במידה מסוימת בטענות ההגנה, לפיהן הנאשם מקבל על עצמו אחריות למעשיו ומתחרט עליהם. עוד עומדים לזכותו של הנאשם גילו הצעיר, עברו הפלילי הנקי ונסיבותיו האישיות הלא פשוטות - בכלל זאת רמת תפקודו השכלית. לחובתו עומדת העובדה שהוא מתקשה להבין את חומרת הפגיעה במתלוננת ושהאחריות שהוא לא מקבל על מעשיו אינה מלאה, כעולה מכך שהוא משליך את האחריות על השפעת הסם ועל מי שמכר לו את הסמים.

36. לנוכח האמור, נראה כי ראוי היה לקבוע שהעונש המתאים לנאשם מצוי בחלקו התחתון של מתחם העונש ההולם, אך לא ברף התחתון ממש. אולם לא מצאתי הצדקה לחרוג מעמדת המאשימה, שלפיה העונש ייקבע בתחתית מתחם הענישה.

37. המאשימה בטיעוניה לא ביקשה כי ייפסק פיצוי לנפגעת העבירה. אולם, כידוע, סמכותו של בית המשפט לפסוק פיצויים לנפגע עבירה אינה טעונה בקשה של התביעה, והחלטתו אשר לסכום הפיצויים אינה כפופה לעמדתם של הצדדים (ע"פ 5289/17 **חסארמה נ' מדינת ישראל**, 8/5/2018; ע"פ 5860/14 **לביא נ' מדינת ישראל**, 6/3/2016; ע"פ 8745/08 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, 30/11/2011). בהחלטה מיום 2/1/2025 הופנתה תשומת הצדדים לכך שנשקלת אפשרות לפסיקת פיצויים, וניתנה להם אפשרות להגיב לכך. מי מהם לא הביע התנגדות לכך.

התוצאה:

38. לאור כל האמור לעיל אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך שלוש שנים, שיחושבו החל ממועד מעצרו ביום 6/3/2024.

ב. מאסר למשך תשעה חודשים, וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר, אם יעבור עבירת אלימות כלפי גוף מסוג פשע.

ג. מאסר למשך שלושה חודשים, וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר, אם יעבור עבירת אלימות כלפי גוף מסוג עוון.

ג. פיצוי לנפגעת העבירה בסך 5,000 ₪.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, א' שבט תשפ"ה, 30 ינואר 2025, במעמד הצדדים.